



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Difficultas II. Asseritur quid tenendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

externè regunt Ecclesiam, quamvis non sint baptisati, imò hæretici. Quod etiam pro præfentit transferri posset.

INSTABIS Tertiò. Non esse de fide, hanc hostiam esse consecratam; hunc item sacerdotem esse verè sacerdotem. Ergo.

RESPONDETUR. Negando Consequentiã. Disparitas est, quia quamvis sit promissio Divina non defuturum Sacrificium & Sacerdotium Messia usque ad finem sæculi, ea tamen promissio benè verificari potest, si non de hoc, certè de alio Sacerdote, de alia hostia. Promissio autem quæ est, ad finem sæculi futurum esse successorem Petri, non potest verificari, nisi ratione unius, qui visibiliter præstet. Consequenter ratione hujus determinationis, poterit esse de fide, hunc esse verum Papam, inferesque Antecedens continere casum explicabilem per descensum disjunctum; Consequens autem explicabitur per descensum disjunctivum. Rursus est Major hæc revelata. Hostia legitimè consecrata continet Corpus Christi, in qua universali, æquivalenter revelatur fortè, etiam de hac particulari: sed continentia illius particularis, absoluta, à nulla nobis evidentiã certò applicatur, quæ tamen ex dictis supra intervenire debet, ut procedatur ad actum fidei. Continentiam autem hujus Minoris de hoc Papa, applicat motivum evidens moraliter, totius Ecclesiæ acceptatio, quæ non habetur pro legitimitate hujus hostiæ, hujus Sacerdotis, &c. Casu autem quo totus orbis non acceptet Papam, neque pars talis quæ fundet evidentiã moralem, tunc defectu applicationis, non erit id nobis de fide. Denique circa Sacerdotium vel hostiam dupliciter potest se habere Ecclesia. Primò ita ut negare non possit nec dubitare prudenter, quòd non sit in hac hostia Corpus Christi, hunc item esse verè sacerdotem. Secundò ut habeat evidentiã, quã positivè acceptet, hic esse Corpus Christi, hunc esse verè Sacerdotem, quæ acceptatio universalis, stat pro Papa, non pro hostia, qui positivè acceptatur. Pares ergo sunt Papa & Sacerdos v. g. quòd de utroque non dubitemus; sed in hoc differunt: quia sacerdotem non acceptat Ecclesia positivè pro consecrato; acceptat hunc Papam: quod si non plùs habetur circa sacerdotium v. g. nisi quia de illo non dubitatur, non poterit prosliri in actum positivum, sed ponetur nonnisi non discreditio; quia huic soli proportionatur negatio dubii, quæ illuminat tanquam quid negativum, ad actum negativum non discreditio. Sed acceptatio totius mundi, fundat evidentiã moralem; quæ potest præluere huic actui Volo credere, quia hic est verus Papa.

TERTIA RATIO est. Quamvis assumatur in Papam etiam incapax, tamen æquè non posset docere falsum; atque verus Pontifex: sicut Ecclesia assistit Parocho putato, & Respublica

Prætori putato, sic assisteret etiam putato Papæ.

RESPONDETUR. Negando assistentiã promissam, non legitimè electo, cum ex non legitimè electis, & Anti-Papis aliqui errant. Et si verba quæ promittunt assistentiã Petro, & in eo successoribus sonant accipiantur, supponunt non pro successoribus materialiter, sed pro successoribus formaliter.

DIFFICULTAS II.

Afferitur quid tenendum?

ASSERO Primò. *Hunc Papam esse verum Papam, est objectum fidei conditionatè.*

RATIO. Quia etiam alia in universali revelata, conditionatè creduntur. Quod ipsum probatur: quia fieri potest, quòd hoc particulare sit revelatum; Ergo non possum dicere actu absoluto: Nolo credere; fieri etiam potest ut non sit revelatum. Ergo non possum dicere: Volo credere: quod utrumque devitatur, si ponatur nonnisi conditionatus actus.

ASSERO Secundò. *Ex sola præcisè ratione applicantis & proponentis Mysteriorum fidei, non inferitur hunc Papam esse verum Papam.*

RATIO. Tum quia quamvis non credatur motiva credibilitatis, sufficienter nobis applicant credenda; Ergo idem dicendum de Papa. Tum quia ratio assentiendi in fide, non est propositio Papæ. Sed Ly Deus, est verax, & Ly hoc dixit; Ergo quantumvis non credatur hunc Papam esse verum Papam, poterit adhuc credi, stante toto motivo fidei. Tum quia quando mutatis quibuscunque aliis, & his relictis, adhuc res eadem substantialiter manet, apparet quòd illa alia, non sint omninò necessaria, sed sint per accidens se habentia. Jam autem maneret fides, etiam sine ullo Papa, spectatâ solâ naturâ fidei, & naturâ motivi fidei. Ergo apparet non posita hac creditione, posse adhuc salvam fidem.

ASSERO Tertiò. *Ex præcisâ ratione, quòd omnis legitimè electus sit verus Papa, de fide est, hunc esse Papam.*

RATIO est. Quia in universali, necessariò particularia revelantur. Ergo etiam particularis de hoc Papa est revelata, si illa in hac universali contineatur. Quod autem contineatur applicat nobis evidentiã moralem, stans in acceptione Ecclesiæ. Sed quid si acceptet universalis Ecclesia aliquem qui non est legitimè electus: ad hoc dici potest, non permissurum Deum, ut tota Ecclesia erret, estque evidens moraliter, id non posse fieri in tanta ingeniorum sagacitate, varietate affectuum, &c. Quod autem aliquid dicunt, sicut erravit Ecclesia circa Eunuchorum Matrimonia, ita posse errare circa

acce-

acceptationem Papæ id non convincit. Ratio quia etiam illa Matrimonia patiebatur, non probabat Ecclesia.

NOTO. Hæc major est de fide. Quem Deus revelavit esse legitimè electum ille est verus Papa. Tota difficultas in Minori est. Sed hunc Deus revelavit esse legitimè electum, cuius Minoris revelatio, est revelatio in illa universali. Legitimè electus est verus Papa; adeoque & hic, & ille, & ille. Solum ergo debet fieri applicatio per motiva credibilitatis, quod id etiam Deus de hoc Pontifice revelavit. Ut hæc Minor credatur non sunt necessaria maiora motiva credibilitatis, quam ad credendum ad alios articulos. Porro ad alios articulos, vix non principale motivum est, consensus tot Doctorum, & Sanctorum, toto orbe sparsorum, & innitentia Divinæ providentiæ, quæ non sit passura, ut non sit collectio hominum, rectè de Deo sentientium, & veritates ad se directas percipientium. Est autem consensus Doctorum & Sanctorum, acceptantium illum pro Pontifice, pertinet quæ ad providentiæ Divinam, non permittere ut in re tanti momenti Catholica Ecclesia erret. Ut autem tota Ecclesia hoc acceptet, præsupponitur propositio illius facta à Cardinalibus Electoribus, & reliquæ circumstantiæ.

DIFFICULTAS III.

Colliguntur quedam de summo Pontifice.

COLLIGO PRIMÒ. De connexionione Papatus & Episcopatus Romani. Sunt Catholici Doctores, qui docent non esse hanc conjunctionem inseparabilem, posseque alium esse Papam, alium Episcopum Romanum; ita Aliacen: Sotus in 4. dist. 24. quæst. 2. art. ult. Bannez 2da 2da, quæst. prima. art. 10. in Comment. fusiori dub. 4. Palud. Armachanus, idem Driedo lib. 4. cap. 3. par. 3. Eccles. dogmatibus. Ratio: quia neque Scriptura, neque Traditio habet, Sedem Apostolicam ita affixam Romæ. Oppositum sentit communis sententia cum Suar. Valent. Amico. Bellarm. Ratio, quia nisi esset ex mente Christi hæc conjunctio, indubiè tanto tempore interrupta fuisset, ob oppressiones Romæ & Ethnicis; ob devastationes Gothicas. Regulorum Italiæ dominatum. Septuaginta annorum Avenione commorationem. Hinc Marcellus Papa Martyr. in epist. ad Antiochen, testatur ex iussu Domini transulisse S. Petrum Sedem Romam. Ambros. item, Orat. de reddendis Basilicis. Leo Sermon. 1. de Natali Apost. Trophæum inquit *Cru- cis Romanis Arcibus inferebās, quo te Divinis præordinationibus anteibat, & honor potestatis, & gloria passionis*; hæc ex Bellarm. An autem id sit de fide, non est ita certum. Bellarm. lib. 2. de Rom. Pontif. cap. 12. Sententiam asserentem hoc esse de jure Divino solum appellat non im-

probabilem. Amicus docet, non esse hoc quidem de fide, esse tamen probabilius: quia congruebat, ut sicut est certa persona, ad quam fideles, in controversiis recurrant, ita sit stabilis sedes, ubi inveniri constanter possit.

COLLIGO SECUNDÒ. Quo jure Primatus in Papatu sit inductus: Occam in Dial. part. 1. l. 1. c. 13. & 23. id ex hominum institutione introductum. Idem docuit Marfil. de Padua. Alii dixerunt introductum id à Nicæno, hocque fatentur in epist. Melchiad. Papa ad Episcopos Hispan. Damas. ad Prosperum, Sotus ad Episc. African. cujus Verba in Concil. Carthag. 6. habentur. Julius ad Orientales. Idem senserunt Africani PP. in Carthag. 6. Idem indicat Chalced. Actio. ne 6. Romanum 4. tub Symmacho. Hanc sententiam appellat hæreticam Suar. Ratio quia plerisque aliis Canonibus affirmat Nicænum veterem esse consuetudinem ut Episcopus Romanus primatum habeat. Ergo primatus huic consensus potius Nicænum, quam illum constituit. Alii primatum hunc non à Christo sed à Petro & Apostolis mansisse dicunt. Unde etiam vocatur, Petri Vicarius; ita docet Julius 1. Ep. Anaclethus epist. 2. affirmat, Apostolos voluisse Petrum habere primatum, sed hæc accipi possunt de voluntate consentiente inquit Suar. non constituyente. Nam idem Anaclethus epist. 2. expresse negat ab Apostolis hunc primatum acceptum. Unde ergo acceptus? Ex commissione Christi indicata illis verbis. Pasce oves meas: Super te ædificabo, &c.

COLLIGO TERTIÒ. De electione in Papam ejus designatione ac renunciatione.

Quod attinet ad electionem. Non nisi de jure positivo est, quod soli Cardinales eligant Papam, in Suar. Amicus contra Cajet. & Bellarm. Ratio quia secluso jure positivo, non est cur ad illos solos restringatur, cum simpliciter in quacunque Republica pertineat ad Majores, Caput sibi eligere: quem ordinem non exstat ullum jus Divinum, quod voluerit Deus mutari in Republica Ecclesiastica. Et licet in aliis Ecclesiis mortuo Episcopo electio spectet non nisi ad Clerum illius Episcopatus, non spectabit tamen electio Papæ de jure Divino ad solos Cardinales, quia ille est Pastor universalis; hinc electio illius per se, non est necesse ut ita restringatur. Expedit tamen id Ecclesiæ, vel ob ipsam notitiam eligendi, statumque Ecclesiæ, & necessitates magis notas Cardinalibus, quam aliis commoditatem item citius subrogandi successoris, præscindendumque turbas. Ad hanc electionem non spectat populus per se, quia ad illos de jure natura spectat electio, qui præsumuntur competenter posse judicare, de qualitatibus eligendi, hic autem est status Ecclesiasticus: per accidens tamen id fieri potest, ut si adificetur populus tanquam testimonium daturus, de vita & integritate eligendi, imò defacto id practi-